

BAL KHABRA

Zakázané uvolnění

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

Všem holčkám, které milují hokej, zvláště na papíře.

BAL KHABRA

Zakázané uvolnění

PLAYLIST

SUNFLOWER | Post Malone ft. Swae Lee
PRETTY BOY | The Neighbourhood
SELF CARE | Mac Miller
DADDY ISSUES | The Neighbourhood
LAVENDER HAZE | Taylor Swift
COME THROUGH AND CHILL | Miguel ft. J. Cole, Salaam Remi
BOYFRIEND | Ariana Grande ft. Social House
TENNESSEE WHISKEY | Saltwater Saddles
IF YOU LET ME | Sinéad Harnett ft.
GRADES WILD HORSE | Darci
I WANNA BE YOURS | Arctic Monkeys
TOO FAR CLOSE | Chase Shakur
I WANT IT ALL | COIN
GILDED LILY | Cults
CHANGE | Arin Ray ft. Kehlani
BODY LANGUAGE | Big Sean ft. Ty Dolla \$ign, Jhené Aiko
SUNSETZ | Cigarettes After Sex
YELLOW | Coldplay
SHE'S MINE PT. 1 | J. Cole
SNOOZE | SZA

I | SUMMER

DRŽÍ MI u hlavy pistoli.

No, aspoň obrazně.

Ta pistole je hokej. Ta ženská, co ji drží, je Laura Langstonová, Ph.D. „Hokej?“ zopakuju. „Chcete, abych *já* psala vědeckou práci o hokeji?“

Doktorka Langstonová je mou studijní poradkyní celý poslední rok, ale pod jejími křídly pracuju už od nástupu na Dalton University.

Je vším, čím bych chtěla být taky, a jsem přímo posedlá každou akademickou prací, kterou kdy napsala. Dá se říct, že je to moje vědecká celebrita ve všech smyslech toho slova. Má Ph.D. ze sportovní psychologie, publikovala nespočet článků a má zkušenosti s olympioniky a sportovci z celého světa, takže je víc než inspirující.

Dokud ji nepoznáte osobně.

Ten, kdo řekl „Své hrdiny nechtěj poznat“, musel mluvit o Lauře Langstonové. Ta ženská je lidský ekvivalent roje rozrušených vos. Je spousta profesorů, co se svými studenty zacházejí jako s odpadem a myslí si, že když napsali jeden dobrý článek, můžou se automaticky chovat jako tyrani, ale Langstonová je přímo jiný živočišný druh. Její genialita je nepopíratelná, ale jinak se chová povýšeně a pohrdavě. A schválně dělá problémy, když ví, že od ní potřebujete pomoc.

Tak proč jsem si, sakra, vybrala za vedoucí zrovna ji? Protože úspěšnost jejích svěřenců v přijímacím řízení do prestižního magisterského programu Daltonu je tak ohromná, že ji nelze ignorovat. Tenhle program je číslo jedna v celé Severní Americe a studenti prolustrovaní od Langstonové mají přijetí prakticky jisté. Nehledě na to, že právě ona rozhoduje o tom, kdo z nás přichází v úvahu pro vysněný co-op program, v němž bude jeden vítězný student z naší

kohorty moci studovat a současně pracovat s reprezentací USA. A to je můj sen už od osmi let, takže jsem to její nehorázné diktátorství ochotná trpět, pokud to bude znamenat, že díky tomu získám magisterský titul ve sportovní psychologii.

„Musíte začít využívat své zdroje ve svůj prospěch, Summer.“ Prohlíží si mě přes obroučky brýlí. „Já vím, že hokej nesnášíte, ale tohle je vaše poslední šance podat solidní přihlášku.“

Slovo *nesnášíte* jí vyklouzne ze rtů, jako by moje averze vůči tomu sportu byla kompletně vylhaná. A vzhledem k tomu, že je jednou z mála lidí, kteří vědí, proč se držím dál jak od ledové plochy, tak od stejně ledových chlapů, co po ní bruslí, se mi jen těžko daří zachovat klid. Postavit mě přímo doprostřed toho modrého kruhu s empirickou výzkumnou studií, která má předurčit můj budoucí osud, je čiré zlo. Zlo, jakého je schopna jen Dr. Langstonová se svým ledovým srdcem.

„Ale proč hokej? Já bych si vybrala fotbal. Basket. Třeba i curling. To je fuk.“ Má Dalton vůbec curlingový tým?

„Přesně tak. Je vám to fuk. Potřebuju, abyste dělala něco, na čem vám záleží. Něco, k čemu chováte silné city. A proto hokej.“

Má pravdu a já ji za to nenávidím. Když pomineme její obecně zkázonosnou povahu, je to chytrá ženská. Nezáskala Ph.D. pro nic za nic, ale být její studentkou je dvojsečný meč.

„Ale –“

Zvedne ruku. „Nic jiného vám neschválím. Udělejte to, nebo o to místo přijdete. Volba je na vás.“ Připadá mi, jako by mi vesmír poslal vztyčený prostředníček ve formě mojí profesorky. Roky dřiny v bakalářském programu, jen abych se dozvěděla, že mě má spasit hokej? Velmi vtipné. Svírám pěsti a polykám nutkání začít ječet. „Tomu se nedá úplně říkat volba, paní doktorko.“

„Jestli na to nemáte, pak jsem přecenila váš potenciál, Summer.“ Její hlas zchladne. „Mám čtyři studenty, co by za vaše místo vraždili,

ale pod křídla jsem si vzala vás. Tak nechtějte, abych toho teď začala litovat.“

Ono to nebylo úplně tak, že by si mě vzala pod křídla. Měla jsem průměr 4,2 a bombastická doporučení. Nehledě na mimořádně složité přijímací řízení, které si vloni sama vymyslela v rámci vybírání těch nejlepších studentů. Ten týden jsem měla otravu jídlem ze školního bufetu, a přesto jsem se na tu zkoušku dovlékla. Porazila jsem všechny ostatní, takže nechápu, proč bych teď o svoje místo měla přijít.

„Rozumím tomu, co říkáte, ale jak víte, hokej moc v lásce nemám. Z dobrého důvodu, je třeba dodat, a vzhledem k tomu pochybuju, že by moje vědecká práce mohla být přesná a objektivní.“

„Buďto své obavy překonáte, nebo přijdete o všechno, oč jste usilovala.“

Obavy?

Ignorovat tohle její popíchnutí je asi stejně snadné jako ignorovat kulku zaklíněnou v hrudní kosti. „Není důvod, proč bych si nemohla vybrat basketbal. Trenér Walker mě rád nechá pracovat s některým ze svých hráčů.“

„Trenér Kilner už mi slíbil, že se svými svěřenci nechá pracovat jednoho z mých studentů. Doneste mi kompletní přihlášku do konce týdne, nebo přijdete o svoje místo, slečno Prestonová.“ Otočí se na židli zády ke mně, čímž mi dá jasně najevo, že audience skončila.

Kdybych mohla beztrestně spáchat jeden zločin, mám dojem, že by se týkal doktorky Langstonové.

„Fajn. Nashle,“ zamumlám. Něco agresivně datluje do počítače, zřejmě dělá ze života peklo dalšímu ze svých studentů. Představuju si, jak si doma odškrtává jména studentů, které úspěšně podrobila mučení. Dneska měla mé jméno na prvním místě seznamu a má panenka s připravenými špendlíky čekala jako první v pořadí.

Poslední tři roky jsem se úspěšně vyhýbala všemu, co jakkoli souviselo s ledním hokejem, jen abych se v dalších měsících musela zabývat

výhradně jím. Jsem z toho absolutně zdrcená a zdá se, že svou averzi vůči sportu mých kanadských předků budu muset spolknout.

Musím vynaložit veškerou sílu vůle, abych na odchodu netřískla dveřmi.

„Vypadáš našťavaně,“ ozve se z chodby, která vede k poradenské místnosti. O zeď se opírá Donny v kašmírovém svetříku a hledí na mě těma svýma hnědýma očima.

Co jsem nastoupila na vysokou, udělala jsem pár chyb. Donny Rai byl jednou z nich.

Po dvou letech vyčerpávajícího vztahu jsme ale neměli jinou možnost než se dál vídat každý den, protože oba studujeme stejný obor a hlásíme se na stejné navazující studium. Ne že bychom přímo soupeřili, ale vím, že Donny chce to místo v co-op programu stejně úporně jako já.

Srovná se mnou krok. „Ultimátum?“

„Přesně tak.“ Podívám se na něj. „Jak to víš?“

„Protože před hodinou jedno dala Shannon Leeové. Shannon přemýšlí, že odejde.“

Vykulím oči. Shannon je jedna z nejchytřejších holek ve škole. Její práci z oboru klinické psychologie poslali k recenzi, čímž se stala naší nejmladší studentkou s vyhlídkou na publikování.

„To je směšný.“ Zavrtím hlavou, protože mi dojde, jak moc jsem v háji. „Máš takový štěstí, žeš tu přihlášku poslal včas. My ostatní se neheme z místa, dokud nesplníme její nejnovější požadavky.“

Pokrčí rameny. „Je to jen předběžný přijetí.“

„Jasně, jako bys měl někdy průměr pod čtyři.“

„Vlastně čtyři celý tři,“ opraví mě.

Donny stojí rok co rok na vrcholku děkanského seznamu premiantů, je v každém klubu a komisi, co si jen člověk může představit. Mohl by být na plakátech Břečtanové ligy, takže není divu, že se pracoval i do finále tohoto prestižního programu. Ráda si o sobě

myslím, že jsem taky akademicky nadaná, ale ve srovnání s Donnym bych mohla klidně nosit oslovskou čepici.

„Já teď něco mám. Ale s tou přihláškou ti pomůžu, oba víme, že to budeš potřebovat.“

Jeho urážka mě zabolí, ale Donny se jen usměje a odkráčí na svou schůzi *Dalton Royal Press*. Jo, ve školních novinách pracuje taky.

Vztekle se odeberu na kolej a žuchnu na gauč v obývací. „Kdybich ti dala lopatu, vzala bys mě s ní po hlavě?“ zeptám se Amary.

„Přijde na to. Budu z toho něco mít?“ Zaúpím do polštářku a Amara mi ho sebere. „Co ti zase provedla?“

S Amarou Evansovou jsme spolubydlíci hned od prvého. Naštěstí pro mě, protože být nejlepší kámoškou technického génia znamená dostávat od univerzity jeho zasloužené výhody. Tou nejlepší bylo stěhování do Iona Housu. To je jediná vysokoškolská kolej, kde bydlíte v apartmánech se dvěma ložnicemi a dvěma koupelnami. Místa tu pořád není moc, ale cokoli je lepší než společné koupelny na patře, kde v každém rohu číhá plísňová infekce. „Tu práci k přihlášce mě nutí psát o hokeji,“ oznámím jí.

Amara upustí polštářek. „Děláš si srandu. Já myslela, že ona přece všechno ví.“

„Právě že jo! To mám za to, že se jí svěřuju.“

„A nemůžeš si najít jiného poradce? Nemůže být jediná, kdo studenty do toho programu dostane.“

„Nikdo nemá takovou úspěšnost. Skoro to vypadá, že musí nějak švindlovat. Ale možná má pravdu. Měla bych svoje *obavy* hodit za hlavu.“

Amara zalapá po dechu. „To neřekla!“

„Ale ano, řekla.“ Vzdychnu a překulím se do sedu. „Jak to, že jsi doma tak brzy?“

„Nechci svůj první den po návratu strávit v posluchárně mezi bandou zpocených frajerů.“

Magisterské studium informatiky s sebou nese skutečnost, že devadesát procent Amařiných spolužáků jsou kluci. Na což Amara, která pochází z pěti sester, není zrovna zvyklá. Mezi sestrami je Amara prostřední a říká, že nikdy nepoznala ani chvilku klidu. Ve své beznadějně pozici starší i mladší sestry zároveň musí řešit na jedné straně pubertácké hormony a na druhé straně adolescentní záchvaty. Jako holka se sestrami dvojčaty, co se narodily o pár let později než já, si to ani nedovedu představit.

„Jdeš večer na tu akci?“ zeptá se.

Společnost houfu opilců z univerzitního bratrstva mi připadá spíš jako noční můra. „Asi mám moc práce.“

Její pohoršený pohled mi sdělí, že se schyluje ke kázání. „Minulý semestr jsi slibovala, že trochu ubereš a poslední rok si užiješ. Že budeš chodit víc ven, Summer. Takže jestli tě tam budu muset odtáhnout násilím, udělám to.“ Jo, to jsem slibovala. Ale pro spravedlnost musím dodat, že to bylo poté, co jsem brečela nad jedním mimořádně těžkým zadáním a co mě Donnyho perfektní skóre ještě dorazilo. V tu chvíli jsem si přísahala, že uberu, protože stoprocentní soustředění jen na školu mi evidentně známky nezlepší.

Plaše se po ní podívám. „Ale musím začít psát tu přihlášku a taky mám ještě hodně čtení.“

Amara zafuní. „Fajn. Půjdu tam s Cassie, ale musíš mi slíbit, že začneš chodit ven.“

„Slibuju. Večer si půjdu zaběhat.“

Amara rezignovaně svěsí hlavu. „Tohle jsem zrovna nemyslela, ale to je fuk, беру cokoli, hlavně když vypadneš tady odtud.“

2 | AIDEN

DÍVÁ SE, jak spím.

Doznívají ve mně poslední střípky snů a až nadměrně si uvědomuju svoje okolí. Buď si ten pohled užívá, což bych jí neměl za zlý, anebo plánuje, jak mi stáhne kůži a pak si ji obleče.

Vzhledem k tomu, že jsem večer usnul jako špalek, mi pravděpodobnější připadá ta druhá možnost.

Uvítací večírek v našem domě se maličko vymkl kontrole. Tím *maličko* myslím, že se vymkl *extrémně*. Když levý křídlo Dalton University a jeden z mých nejlepších kamarádů Dylan Donovan pořádá večírek, je předem jasný, že to bude mela. Hlavně proto, k čemu jsem se rozhodl: tentokrát tu policajta dělat nebudu. Právě jsme se vrátili po prázdninách, takže to byla vzácná příležitost, kdy jsem se mohl napít, než zase začne sezóna, a teď si nemůžu bejt jistej, nakolik toho rozhodnutí budu litovat, dokud neuvidím následky.

Otevřít oči znamená se těm následkům postavit.

Když si sexy zrzka Aleena vybrala ze všech zrovna mě, abych pil panáky z jejího pupíku, nemohlo to vést k ničemu jinému, než že skončíme u mě v pokoji nazí a pěkně rozdivočenlí. Jenže to nám nevydrželo moc dlouho, protože spánkový dluh je neúprosný a já se stal jeho poslední obětí.

Trénuju každý den a do toho mám zapsanou kompletní sestavu kurzů, a když se zrovna neučím, snažím se dohlížet, aby ostatní kluci neměli žádný průšvih. Takže jsem si ji uložil do postele, ale když jsem se začal prolíbat dolů k jejímu břichu, úplně jsem vypnul. Byl by to trapas, kdybych byl při vědomí, ale spánek byl něčím tak skvělým, že jsem se mu ani nebránil.

„Ahoj.“

Protáhnu si paže, otevřu oči a uvidím přesně to, co jsem očekával: Rudé vlasy mi zalívají hrud' a plné, našpulené rty vězní ve své pasti bílé zuby...

„Vyspal ses dobře?“ zeptá se. „Doufám, že po ránu nebejváš línej.“

Leckoho by taková poznámka odradila, ale mě ne. Skoro každá holka z kampusu ví, že slova *línej* a *Aiden Crawford* se do jedné věty prostě nehodí. Ten večer byl nešťastná výjimka a soudě podle jejích tmavnoucích modrých očí je téhle holce jasné, že jí to teď vynahradím.

Uchechtnu se. „Vyspal jsem se skvěle.“

„Fajn. Takže teď, když jsi vzhůru,“ přejede mi po hrudníku červeným nehtem, „můžeme zahájit den, jak se patří.“

Co bych to byl za hostitele, kdybych odmítl takovou nabídku? Když jí ruka sjede níž, otočím si ji pod sebe a ten smolný večer řádně odčiním.

Než Aleena vyleze ze sprchy, už jsem dole a chystám snídani. Zjistil jsem, že ženy milují parní sprchy, a já jsem shodou okolností hrdým majitelem jediného zařízení toho druhu v tomto domě. Mám na něj nárok, protože tenhle dům koupili moji prarodiče, když jsem se dostal na Dalton. Což ale nebrání Kianu Ishidovi, pravému křídlu v týmu a našemu spolubydlícímu, aby o ni se mnou permanentně bojoval zuby nehty. S kapitánskou kartou sice bezpečně vyhraju každou hádku, ale stejně teď straší naproti přes chodbu se svou uřvanou muzikou a neustálým bušením na moje dveře.

Nabídnou Aleeně snídani, ale ona jen zavrtí hlavou a předními dveřmi odejde z domu. Usměju se pro sebe. Není nic lepšího než holka na jednu noc, co potom nechce, abyste s ní začali chodit.

Eli její odchod sleduje s povytaženým obočím. „To je rekord.“

„Co jako?“

„Je po desátý. Tak dlouho u tebe ještě žádná nezůstala. Že bys našel tu pravou?“ Úsměv, který mi Eli ukáže, mám chuť rychle smazat.

„Večer jsem usnul dřív, než k něčemu došlo. Zasloužila si to.“

„Jak galantní,“ poznamená suše. „Poslední dobou jsi často utahanej. Neměl bys trochu ubrat?“

Teď je na mně, abych se zasmál. S Eliasem Westbrookem, kterému nikdo neřekne jinak než Eli, se známe už od plenek. Jeho obavy mě nerozčilují tak jako od všech ostatních, protože je vyslovuje nanejvýš opatrně, takže když už mi něco říká on, musím na tom být se školou a tréninkem už vážně hodně špatně. „Jsem v pohodě. Když už jsem to vydržel tak dlouho, tak co je pár měsíců navíc?“

Vypadá, že se mu ta odpověď moc nelíbí, ale jen přikývne a nandá si vajíčka na talíř.

„To byl večer, chlapi.“ Další ranní opozdilec se loudá ke dveřím jen v boxerkách, zbytek oblečení mu visí na předloktí. Podle odznáčku na saku poznám, že náleží ke stejnému bratrstvu jako Dylan.

Dylan je z nás jediný, kdo do nějakého studentského spolku patří. Kappa Sigma Zéta si ho považuje jako šlechtice, a přestože bydlí s námi, klidně by mohl mít luxusní apartmán někde na Greek Row. Jenže, jak sám tvrdí, bydlet v baráku s „patolízaly z prváku“ je to poslední, po čem touží.

Naberu si lžící ovesné kaše. „Kde jsou ostatní kluci?“

Eli přejeđe prstem po displeji a ukáže mi ho. Uvidím fotku Kiana, jak leží v bezvědomí na trávě u předního vchodu kampusu. V pozadí stojí znečištěný a odpadky obklopený památník sira Davise Daltona. Přimhouřím oči a doufám, že to má nějaký jednoduchý vysvětlení. Třeba je to jen povedená fotomontáž. „Kdo to fotil?“

„Benny Tang.“

Zarazím se v půlce sousta. „Gólman Yalu? Co ten tady dělal?“ Pozvat sem lidi z Yalu po tom, co jsme je v zápase před zimní pauzou rozsekali na kusy, nebyl nejlepším nápadem. Poslední, co si pamatuju, než jsem odešel nahoru, bylo, jak jsem Dylanovi říkal, ať to radši zabalí brzy. Evidentně mě neposlechl.

„To se musíš zeptat Dylana. Já tu nebyl.“

Jasněže nebyl. A když na párty nebyl Eli, jediný zodpovědný kluk ze všech, znamená to, že na pořádek dohlížely dvě přerostlé děti – Dylan a Kian.

Všechno to začalo tím, že ti dva v minulém semestru prohráli sázku, takže teď musíme pořádat většinu mejdanů na kampusu. A u těch, co nepořádáme, musíme aspoň zajistit pití. Když jsem to zjistil, nechal jsem je oba prosedět dva zápasy na lavičce.

Takže teď jen doufám, že je to zlej sen a já pořád ležím v posteli s Aleenou. „A chci vědět, kde je Dylan,“ ozvu se opatrně.

Když Eli znovu zvedne mobil, zasténám.

Zasměje se. „Dělám si srandu, kámo. Chrápe v obýváku.“

x x x

„ZA TO MŮŽU JÁ.“

Obrátí se ke mně všechny oči v místnosti a já lituju, že jsem se vůbec naučil mluvit. V hlavě mi vytrvale tepe, protože trenér nás na tréninku pěkně potrápil, než jsme se sešli v tiskové místnosti na povinné poradě. Bolela mě hlava už od rána a zářivě bílý povrch ledové plochy mou bolest ještě zdvojnásobil. Nepiju moc často, a když se to stane, tělo mi to vždycky připomene a trvá mi nejmíň den, než se dám jakžtakž do pořádku. A dnešek není žádnou výjimkou. Všechno jsem vnímal tak nějak intenzivněji, včetně Kianova pronikavého hlasu, který neustále mudroval nad tím, proč trenér svolal poradu. Ten kluk se probudil s fleky od trávy po těle, a stejně mu vůbec nedocházelo, co se děje.

Kouč Kilner zuřil, už když přišel, jeho normálně bledý obličej byl rudý jako jahoda. Dokonce srazil několika mladším klukům z hlav čepice, ti se okamžitě příkrčili až vzadu a já začal litovat svého rozhodnutí postavit se k tomu čelem. Kian a Dylan se taky schovávali vzadu za brankáři.

„Takže párty, po který zůstane bordel v celém kampusu?“ zařval trenér a rázem všechno dávalo smysl. „To si tu ze mě všichni děláte prdel? Za pětadvacet let koučování jsem nikdy nemusel řešit tak nestydatý porušení provozního řádu kampusu!“

Tohle nebyla tak úplně pravda. Moc dobře vím, že Brady Winston, co byl kapitánem přede mnou, uspořádal takovou house párty, že vedla k ročnímu zákazu pro všechny na Greek Row. Tenkrát se ztratilo děkanovo auto, bazén plaveckého týmu vypadal jako smetiště, díky čemuž byl nepoužitelný pro závody, a hokejovému týmu škola zrušila všechny mimořádné aktivity. Takže jsem si docela jistě, že odpadky v kampusu a zneuctění památníku sira Davise Daltona nejsou tím nejhorším, co se v týhle škole stalo.

„Když jsem se po letech v lize stal trenérem,“ začal kouč a Devon vedle mě zamumlal svoje *A je to tady*, „nikdy by mě nenapadlo, že budu muset svým starším klukům kázat kvůli divokým večírkům.“

„Trenére, ta párty –“

„Sklapni, Donovane,“ štěkl Kilner. „Hrajeme kruci kvalifikaci, co nás může dostat do Frozen Four, a vy mi tu blbnete s lidma z jinejch škol? Zrovna teď?“

„Přijeli sem kluci z Yalu. Není to taky trochu jejich vina?“ zeptal se Tyler Sampson, náš náhradní kapitán a jeden z nejchytřejších kluků v týmu. Místo aby kráčel ve šlépějích svého táty, hokejové superstar, má namířeno na práva.

„Ti nejsou můj problém, zato vy idioti ano! Měl bych vás všechny do jednoho suspendovat,“ rozčiloval se kouč, až mu ze zapoceného čela odkapával vztek.

„Jenže pak bysme nemohli hrát ve Frozen Four,“ ozval se Kian, a nijak zvlášť to nepomohlo, až na to, že dostal na starost špinavý dresy na celý měsíc. Původně to byl týden, ale Kian v jednom kuse protestoval a každé přece ví, že když tě potrestá kouč, máš sklapanout a trest přijmout.

Pak už ho nikdo nepřerušoval, kromě mě, když jsem musel otevřít svou velkou hubu a vzít to celý na sebe.

„A to má jako znamenat co?“ zeptá se kouč a probodne mě očima. Tenhle jeho vražedný pohled už jsem viděl mockrát a měl by mě vyděsit natolik, abych zalezl někam do kouta. Ale neudělám to.

„Tu párty jsem uspořádal já.“

Eli vedle mě zakleje, ale nic dalšího neřekne, protože ví, že když se pro něco rozhodnu, nemůže mi to nikdo na světě rozmluvit.

Kouč si přejede rukou přes pusy a něco si pro sebe zamumlá. Nejspíš o tom, jaký jsem pitomec, a v tom s ním můžu souhlasit. „Takže ty to chceš takhle, Crawford? Víš jistě, že to nebyla chyba celého kolektivu?“

Ještě mi nechává únikovou cestu. Asi spíš ze zoufalství než z čehokoliv jiného, protože jak se o tomhle dozví škola, potrestá mě. Když do toho půjdu, mám jedinou naději – že vezmou v úvahu moje akademické výsledky a hokejovou kariéru a nepotrestají mě moc tvrdě. Pravděpodobně dopadnu líp, než by dopadl kdokoli jiný z celého týmu.

„Můžu za to já. Pustil jsem tam lidi z Yalu.“ Kilner přikývne a já si nemůžu nevšimnout toho miniaturního záblesku uznání, co se mu mihne po tváři, než ho vystřídá obvyklá zuřivost. „Oznámím to děkanovi. Jestli někdo máte jinou verzi než váš kapitán, řekněte ji teď.“

V místnosti se změní atmosféra, vím, že se za mě tým chce postavit, ale výraz mého obličeje zřejmě dost jasně napovídá, co po nich chci, protože zůstanou mlčky sedět, byť neochotně.

„Tak co tady do hajzlu ještě děláte!“ zařve Kilner a všichni se začnou šourat ven z místnosti. Kouč mě zastaví. „Po sprše přijď ke mně do kanceláře.“

V šatně je snad poprvé strašidelný ticho, a když vylezu ze sprchy, přivítá mě Kianův mrzutý obličej. „Kapitáne, tohle jsi nemusel,“ řekne a tváří se provinile.

Osuším si vlasy. „Ale musel. Včera jsem to podělal, měl jsem dávat větší pozor.“

Eli si sedne vedle mě. „Jestli to bereš takhle, díváš se na to špatně. Můžeme za to všichni, i já.“

Celá šatna zahučí souhlasem.

„Hele, chlapi, vím, že se mě chcete zastat, ale já mám bejt dobřej příklad a včera večer jsem nebyl. Tady nějaký spojenectví nemá smysl. Dozví se to děkan, což znamená, že byste dostali trest všichni. A to si v sezóně nemůžeme dovolit. Když to budu jen já, nebudou ty následky tak hrozný,“ vysvětlím jim přesvědčeně.

Moje sebejistota se však s každým krokem ke koučově kanceláři scvrkává. Nikdy to tu není žádná slast, ale dneska je to obzvlášť nepříjemné. Kilner sedí u stolu a těžkou rukou klepá do myši. Když se konečně rozhodne věnovat mi laskavě svou pozornost, pokyne mi, ať si sednu. Ještě chvíli mučí tu myš a pak s ní praští o zeď.

Dopadne na zem ve dvou kusech.

Polknu.

Kilner se zakloní v židli a zmáčkne protistresový míček takovou silou, že musí každou chvíli prasknout. „Kdes byl poslední pátek před koncem semestru?“

Ta jeho otázka mě úplně rozhodí. Právě jsem se přiznal k celkem obстойné nedbalosti a neuváženosti, a jeho zajímá minulý semestr? Sotva si pamatuju, co jsem měl včera k večeři, natož co jsem dělal před dvěma týdny.

Ale pak mě zasáhne vzpomínka a rozfouká závoj mojí přetrvávající kocoviny. „Po tréninku jsem šel domů na kolej,“ odpověděl jsem.

„A ostatní?“

„Taky.“

„Mejdan?“

Sakra. Co se tváří tak vytočeně? Jediné, co si z toho večírku pamatuju, je jedna pěkná blondýnka. Pak se to tam začalo nepatrně

vymykat, ale nechal jsem na klukách, ať to zvládnou sami. Zvládli, a to je taky jediný důvod, proč jsem si včera dovolil jít v klidu spát. Ale koučovi jsem nikdy nelhal a nehodlám s tím začínat ani teď.

„Jo, mejdan.“

„Takže mi chceš říct, že mejdan – kterej si s klukama notabene děláte několikrát týdně – byl důvod, proč jste nedorazili na charitativní fundraising?“

A sakra. Ten dobročinný zápas.

Ve snaze Kilnera trochu uklidnit jsem nedávno slíbil, že před charitativním zápasem pomůžeme s klukama trénovat děti. Trávit dva dny v týdně s nesourodou skupinou dětí si vybralo svou daň a nepomáhalo ani, že se zrovna hrálo play-off. A jakmile jsem tam přestal chodit já, přestali i všichni ostatní.

„Ty děti na vás na ledě čekaly, a vy jste se neuráčili ukázat. A co víkend předtím? Nebylo to náhodou to samý?“

Příkývnu. Na Daltonu jela jedna párty za druhou. Když jste zrovna nemohli na žádnou kápnout, jen jste hledali na špatném místě.

Trenér se posměšně ušklíbne. „Neobjevili jste se ani na programu duševního zdraví, co katedra psychologie uspořádala speciálně pro sportovce. Hokejisti se tam neukázali, a fotbalisti a basketbalisti zrovna tak.“

Co mám dělat, když mě dění na kampusu nezajímá? „A za to taky můžu já?“

„Můžeš, protože místo abyste věděli, kde se máte vyskytovat, zase jste všichni chlastali na dalším večírku! A když moji hráči neplní svoje závazky, víš, co jim udělám, Aidene?“

„Posadíte je na lavičku,“ zamumlám.

Teď už zase pění vzteky. „Fajn, aspoň že dáváš pozor. A víš, proč jsem si tě sem dneska zavolał?“

„Protože tu poslední párty jsem pořádal já,“ odpovím, „a protože jsem kapitán.“

„Takže ty víš, že jsi kapitán? Myslel jsem, že sis na to skrže tu kocovinu ani nevzpomněl!“ řve na mě.

Syкну. „Omlouvám se, trenére. Příště –“

„Žádný příště nebude! Je mi fuk, jestli jsi moje hvězda nebo třeba posranej Wayne Gretzky, v první řadě budeš týmovej hráč!“ Dlouze a vztekle vydechně. „Máš svůj tým vést, ne se účastnit jeho pitomejch hrátek. Ti kluci tě uznávají, Aidene. Když jsi na párty a přemýšlíš zadkem, dělaj to samý. Dej se do kupy, nebo nebudu mít jinou možnost a dostaneš napomenutí a podmínku.“

Zmateně se zamračím. „Cože? Nemůžou mě přece podmíněčně vyloučit!“

„Ale tady nemluvíme o studiu. Tu párty vyšetřuje policie, Aidene!“

Á, kruci. Pamatujete, jak jsem říkal, že nevím, jestli mám svého pití litovat, dokud neuvidím následky? Tak teď lituju. Podmínka je zlá, asi jako když si natrhnete přední zkřížený vaz. Jestli se to doslechnou v lize, pošlou sem svoje agenty zjišťovat, jestli vůbec umím hrát. Zrovna jsem podepsal smlouvu s Torontem, protože draft neznamena nic, dokud to není na papíře. Každá chyba by teď byla fatální.

„To mi nemůžete udělat.“

Kouč přikývne. „Máš velký štěstí, protože než děkan odjel na vědeckou dovolenou, dal vědět výboru, že každěj, kdo se nějak účastnil toho průšvihů s pomníkem, musí dostat trest. A jelikož jsi to tak inteligentně vzal celý na sebe, tvoje jméno je první na seznamu.“

Já ty svoje debilní spoluhráče pozabím. „Co to znamená?“

„Dali mi na výběr. Buď podmíněčný vyhazov, nebo veřejně prospěšné práce.“

Naplní mě úleva. „To je skvělý. Dejte mi ty práce. Osobně vydrhnu každěj centimetr sira Davise Daltona.“

Kouč se na mě dívá nějak nervózně. „Jakkoli je to zajímavá představa, takhle jednoduchý to ale nebude,“ informuje mě. „Za veřejně

prospěšný práce se dá dneska považovat leccos, a jelikož k tomuhle nemáme precedent, můžeme ti vymyslet individuální trest.“

Odfrknu si. „Asi jako vězení na dobu neurčitou, ze kterýho mě pustí za dobrý chování?“

„Nemáš nárok bejt vtipnej,“ štěkne na mě trenér. „Kdyby nebylo jí, musel bych tě podmíněčně vyloučit.“

„Kdyby nebylo koho?“

3 | SUMMER

BEZNADĚJ SMRDÍ. Nebo je to možná jen ta šatna hokejového týmu po tréninku. Chodbami se ze sprch nese zvuk tekoucí vody a hlučných hlasů, zatímco já se snažím najít kancelář trenéra Kilnera. Že se vyhýbám ledové ploše, jako by to byla nakažlivá nemoc, se ukazuje jako nevýhoda, protože tahle chodba plná modrých dveří připomíná spíš labyrint.

Vedle mě zazvoní telefon a moje oči zabloudí ke klukovi bez trička a s ručníkem proklatě nízko. „Summer?“

Kruci. „Ahoj Kiane,“ zamávám mu neohrabaně.

Kian Ishida byl na každém kurzu psychologie, které jsem absolvovala vlani ve třetáku. Pak jsme spolu chodili na nadstavbový seminář o mozkové dysfunkci a skamarádili jsme se. Byl jsem ráda, že jsem potkala někoho, koho zajímá sportovní psychologie stejně jako mě, dokud jsem nezjistila, že je hokejista. K mé velké nelibosti ten metr devadesát vysoký kluk na pozici pravého křídla hrál za Dalton už od prváku. Sotva jsem to zjistila, naše kamarádství vyšumělo, protože ani na dně oceánu bych nebyla od hokeje tak daleko, jak bych chtěla. Jen při zmínce o tomhle sportu se mi začaly bolestivě kroutit útroby.

Přijde ke mně. „Posílal jsem ti svůj rozvrh. Taký máš pokročilou statistiku s Chungem?“

Jeho zprávu jsem viděla a opravdu máme v tomhle semestru dva stejné kurzy. Doufala jsem, že v posluchárně najdu místo někde vzadu, abych se mu vyhnula. „Mám, a taky filozofii s Kristianem.“

„Fajn, tak se uvidíme tam.“ Můj nalepený úsměv se nemůže rovnat s jeho opravdovým. „A co tu vlastně děláš? Neměl jsem pocit, že bys fandila hokeji.“

„Taky že ne. Přišla jsem za koučem Kilnerem. Víš, kde má kancelář?“

Zabloudí pohledem na konec chodby a pak potlačí úsměv.

„Co je ti k smíchu?“ zeptám se ostražitě.

„Ale nic.“ Odkáše si. „Poslední dveře vpravo. Tak ahoj na přednášce, Sunny.“ A je pryč dřív, než si stihnu přebat výraz jeho tváře nebo tu divnou přezdívkou.

Najdu dveře trenéra Kilnera, zatukám na tabulku z průsvitného skla a ozve se nevrlý hlas: „Vstupte.“

Dveře zlověstně zavržou, jako by mi radily, ať uteču, než se zase dostanu do nějakého průšvihů. Ale vítá mě usmívající se trenér Kilner a ještě někdo, kdo sedí před ním. Má vlasy ještě mokré ze sprchy a na zádech trička logo Daltonu.

Zarazím se, protože mě napadne, že ruším, ale kouč mě zve dovnitř. „Jen se posaďte, slečno Prestonová.“ Ten kluk si mě ani nevšimne, když se posadím vedle něj, a tak se taky neobtěžuju. „Laura mi o vás říkala. Pochopil jsem, že chcete psát práci o hokeji.“

Radši bych ji psala o podrážce jeho boty, ale to mu zrovna říct nemůžu. „Ano. Má to být výzkum vyhoření u univerzitních sportovců a práci budu odevzdávat v rámci své přihlášky do navazujícího studia,“ vysvětlím mu.

„Skvěle. V tom případě se seznámte s Aidenem Crawfordem, kapitánem našeho hokejového týmu.“

Zděšeně vytřeštím oči. Kapitán? Nechají mě psát práci o *kapitánovi*? „Ach. Ehm, to je skvělé, ale vystačila bych si s třetí nebo čtvrtou lajnou. Nerada bych tým nějak rušila.“

„Nikoho rušit nebudete. Kromě toho, Aiden to potřebuje,“ dodá a jeho hlas přidusí napětí. Než jsem přišla, evidentně měli nějaký náročnější rozhovor. To by taky vysvětlovalo, proč kapitán vedle mě doutná vzteky. „Mám pravdu, Aidene?“

Tentokrát se na něj otočím. Padnou mi do očí vlnité hnědé vlasy a pleť bez jediné poskvrnky. Jeho profil by krásně zapadl mezi

modely na Amařiných kalendářích s hasiči. Přes to všechno je pořád nafouknutý jako puchýř.

„Kouči, tohle je ztráta času.“ Jeho hluboký hlas přetéká špatně skrývaným podrážděním. „To nemůže bejt moje jediná možnost.“

Samé překvapení. Zdá se, že jsem pana kapitána odhadla správně. „Moje vědecká práce není ztráta času,“ upozorním ho.

„Pro tebe možná ne,“ odsekne, aniž by se na mě uráčil podívat. Ten kluk se mi neobtěžuje ani koukat do očí, když mě uráží. Copak nestačí, že musím psát o hokeji? Musela jsem ještě k tomu vyfasovat takovýho pitomce?

„Hele, nepotřebuju tady sedět a dívat se, jak se chováš jako idiot.“ Nesnažím se maskovat vztek, co vybublává na povrch.

Pak se na mě konečně podívá, tmavě zelené oči se mu zúží, když se potkají s mýma, ale trenér Kilner ten nebezpečný pohled přeruší.

„Dobře, dobře, to by stačilo. Aidene, o tomhle nebudeme diskutovat. Nemáš nárok.“

„Já do toho nejdu, kouči. Můžu dělat charitu a trénovat děti, ale tohle ne.“

Chová se, jako bych tady ani nebyla. Jeho náladička u mě ještě přiživuje vztek, co předtím zažehla Langstonová. Po páteři mi vystřeluje rozčilení. „Nemysli si, že jsem nějak žhavá psát zrovna o hokejistovi, Clifforde.“

„Jmenuju se Crawford,“ opraví mě.

Kouč vzdychne. „Hele, vy dva, já nejsem vaše chůva. Oba víte, co máte dělat. Ten zbytek si vyřešte jako dospělí. Já jen oznámím Lauře, že jsem s váma mluvil, a dál to jde mimo mě.“

„Ale kouči –“

„Následky znáš, Aidene.“ Střelí po něm přísným pohledem a Aiden zatne čelist. „A slečno Prestonová, vy se můžete se svou vyučující domluvit na změně. Ale sama víte, že lepšího kandidáta než kapitána jen tak neseženete.“

Pak odejde a Aiden tiše zakleje. Naštvaně si zajede rukou do vlasů a otočí se na mě. „Hele, je mi líto, ale s tímhle ti nepomůžu. Musíš si najít někoho jinýho.“

Jeho tón nezní ani trošku omluvně. „Jasně. Taky nejsi zrovna můj vysněnej subjekt.“

Způsob, jak trhne hlavou, mi poskytne aspoň malou satisfakci. „Jsem kapitán mužstva. Takže v podstatě jsem vysněnej subjekt.“

„Jenže taky jsi debil měsíce a tyhle dvě věci se daj těžko skloubit.“

Zamračí se. „Jsem rád, že máme jasno, protože spolu nikdy pracovat nebudem. Nejsem tvůj pokusnej králík.“

„Fajn. Docela se mi ulevilo,“ prohlásím a odstrčím se od stolu. „Posraný hokejisti.“ Prásknu za sebou dveřmi. Nebyla bych z té místnosti venku rychleji, ani kdyby začalo hořet. A soudě podle toho, jak mu plály oči, by se to klidně mohlo stát.

Jsem tak rozpálená, že mě nezchladí ani studený lednový vzduch. Řítím se ke katedře psychologie. V půli cesty se ocitnu v medvědíh objektu.

„Sampson,“ zasípám.

Sampson trochu povolí sevření. „Ááá, takže si mě pamatuješ?“

„Zmlkni, viděla jsem tě před pauzou,“ řeknu a odstrčím ho.

Tyler Sampson je jediný hokejista, kterého dokážu snést, aniž by mi naskočila kopřivka. Vyrůstli jsme spolu, protože naši tátové jsou nejlepší kamarádi, a svorně jsme spolu přečkali každou nesnesitelnou rodinnou oslavu.

Zadívá se na mě. „Proč vypadáš, že máš chuť ten barák zabít?“

„Nemám chuť zabít ten barák. Jen jednoho ďábla v něm.“ Zhluboka se nadechnu a střelím po něm pohledem. „Budeš se mi smát.“

Naznačí mi očima, ať pokračuju.

„Víš, jak musím s přihláškou na magisterský obor odevzdat tu vědeckou práci, abych měla šanci dostat se do co-op programu?“

Přikývne.

„Langstonová chce, abych psala o hokeji.“

Tyler dobře ví o mém bouřlivém vztahu s tátou, a tak se jeho překvapená reakce dá očekávat. „A ty ji tam jdeš poslat do háje? Jsi si jistá, že neděláš chybu?“

Sebevědomě vystrčím bradu. „Tady jde o princip.“

„Summer, zamysli se na chvíli. Dala ti jasnej úkol, a ty tam chceš přijít a odmítnout ji? Ženskou, která jednou vyhodila kluka od obhajoby proto, že do diplomky omylem vložil odkaz na zdroj dvakrát?“ Významně se na mě podívá. „Myslíš, že *tahle* ženská bude v pohodě, když odmítneš její zadání?“

Pamatuju si, že se tahle historka vyprávěla, ale nevím, jak to bylo doopravdy. Langstonová je přísná, ale snad je taky rozumná. I když... přece mi vyhrožovala, že přijdu o místo.

Píchne mě v žaludku. „Myslím, že to asi není dobrej nápad.“

Nemám daleko k slzám, když mě Sampson znovu vezme do náruče. „Budeš v pohodě, je to jen pár měsíců. Ale jestli to vážně nechceš udělat, zkus jí aspoň rozumně navrhnout nějakou jinou možnost.“

„Myslíš jako jinej sport? Už mi jasně řekla, že ne.“

„Tak to zkus ještě jednou.“

4 | AIDEN

DRBY SE DONESOU k hokejové koleji dříve, než stihnu objet kluziště kolem dokola.

Kilnerova přednáška mi včera tak zkazila náladu, že jsem strávil zbytek dne v pokoji, co nejdál od zvědavých spolubydlících. Když bydlíte se třemi čtvrtáky a dvěma třetáky, nemáte šanci cokoli utajit. Kluci ze třetího ročníku, Sebastian Hayes a Cole Carter, jsou pravidelní přispěvatelé *Daltonské drbny*. Ale když se dneska vrátím z posilovny, ve dveřích stojí Kian s rukama v bok jako našťavaná mamka.

Za dvacet minut mi začíná přednáška z anglické literatury, takže nemám čas řešit, co se Kian Ishida doslechl v kuloárech.

Proto ho ignoruju a doběhnu si nahoru pro věci. Pak se vrátím dolů a zamířím ke dveřím, ale Kian mě zastaví. „Nechceš mi něco říct, Aidene?“

„Přijde na to, co už víš.“

Přimhouří oči. „Včera jsi byl pěkně dlouho u Kilnera. A viděl jsem tam jít taky Summer Prestonovou.“

Užírám mě vztek. Na tu holku se mi nechce ani myslet, i když nemám dobrý pocit z toho, jak jsem na ni byl hrubý. Není její vina, že jsem ten průšvih vzal na sebe, ale taky se mi nezdá, že by se do práce se mnou nějak hrnula. Vždyť chtěla někoho ze čtvrté lajny, proboha.

„O to se nemusíš starat.“

Zúží oči ještě víc. „To není tak úplně pravda, protože v tomhle je-deme všichni. Takže ať je v tom cokoli, pomůžeme ti.“

Je mi jasné, že se Kian cítí provinile a nedá pokoj, dokud to nějak nenapraví. Jestli zjistí, že jsem odehnal tu holku, co mi mohla zachránit zadek, dovedu si představit, co mi k tomu řekne.

„Přijdu pozdě na přednášku.“ Zavřu za sebou dveře dřív, než do-
stane šanci začít diskutovat.

Dojdu k budově Carver Hall, strčím si mobil do kapsy a snažím
se soustředit na přednášku, ne na to, co všechno se podělo. Moc
dlouho mi to ale nevydrží, protože dostanu e-mail od kouče Kilnera
a ten můj stres ještě zdesetinásobí.

Je krátký, poslaný z mobilu a píše se v něm jen: *Přijď za mnou.*

Jsem totálně v hajzlu.

Soustředit se na výklad potom je samo o sobě dost těžké, ale když
začne mobil v kapse opakovaně vibrovat, už je to zhola nemožné.

Šlapková patrola

Eli Westbrook: Kilner zuří.

Sebastian Hayes: Jak moc na škále od nahýho Kiana po Coleovy
rozřezaný pneumatiky?

Eli Westbrook: Pneumatiky.

Cole Carter: Aha. Na příští trénink nejdu. Bolí mě břicho.

Sebastian Hayes: OK. Řeknu Kilnerovi že je ti blbě.

Dylan Donovan: Každý ví že Kilner startuje na první našlápnutí.

Kian Ishida: Pssst. Vsadím se že si ten chlap čte i tohle.

Kian Ishida: Kouči jestli tohle čtete, miluju vás <3

Dylan Donovan: A jak vůbec víš že je naštvanej?

Eli Westbrook: Prej přerazil jednomu třetákovi hokejku.

Kian Ishida: No a? Mně jich přerazil šest.

Eli Westbrook: O hlavu.

Kian Ishida: Kruci. Tak to je hodně vzteklej.

Dylan Donovan: A co se mu zase stalo?

Eli Westbrook: @Aiden by to moh vysvětlit?

Kian Ishida: Kapitáne? O co jde?

Už jsem říkal, že jsem v hajzlu?

Koučovy výhrůžky, že mě podmíněčně vyhodí, mě nevyděsily dost na to, abych přistoupil na ten debilní mozkovej experiment, a tak teď začal dělat peklo ze života všem. Pošlu na chat screenshot jeho e-mailu.

Aiden Crawford: Myslím, že ze mě udělá dva.

Dylan Donovan: Máme tě přijít podpořit?

Kian Ishida: Do toho nejdu. Kouč mě jen zahlídne a nasere se ještě víc. Držím palce, kámo.

Dvě hodiny nato se na stadionu dívám, jak trenér s dětmi odchází z ledu.

„Pomůžeš mi s věcmá?“ Z jeho výrazu byste hádali, že je jen mrzutý jako obvykle, ale moje cvičené oko vidí, že je vzteky bez sebe. Úplně sinalý. Vím, že si představuje, jak mi ukusuje hlavu.

„Aidene, slíbils, že přijdeš na náš zápas. Kde jsi byl?“ dolehne mi k uším vysoký hlásek Matthewa LaHuea, když sbírám kužely.

„Promiň, Matty, měl jsem moc práce do školy.“ To je ta nejpříjemnější verze, jakou mu můžu poskytnout. Klučina odejde se smutným příkývnutím a já si připadám jako mizera.

Pak kráčím za koučem do kanceláře, tenhle týden už podruhé.

„Sedni si,“ nařídí mi ještě hrubším tónem než obvykle. „Jsi na sebe hrdej, jak jsi ty děti zklamal?“

„Ne, pane.“

„Jsi jejich vzor, Aidene. Co to říká o celým týmu, když se ani kapitán neobtěžuje ukázat před lidma z komunity?“

„Kouči, jestli jde zase o projekt tý holky –“

„Nejde jen o něj. Poslední dobou tě dost sleduju. Vzorce, který si vytváříš, nejsou zrovna zdravý. Hraješ skvěle, ale myslíš, že nevidím, jak tě to vyčerpává? Tohle tempo dlouho nevydržíš, kamaráde.“

Nejdřív Eli, teď i trenér. Asi je to na mně dost vidět. „A záleží na tom, dokud hraju dobře?“

Kouč našťavaně vydechne. „Nemůžeš žít jenom hokejem. Musíš myslet taky na budoucnost.“

„Budoucnost? Kouči, vždyť jste mi řek, že tak dobře hraju proto, že se soustředím jen na přítomnost.“

„Teď, ale nemůže to tak bejt donekonečna. Jak se dostaneš do NHL, přijde jeden špatnej zápas a je po všem. Nechci, abys vyhořel.“

Zasměje se. Přednášku o vyhoření teď rozhodně poslouchat nehodlám. Statistiky mám skvělé a týmu se daří, protože pro to všichni děláme všechno. „Tak tohle si o mně myslíte? Ale já jsem v pohodě.“

„Určitě? Protože zanedbáváš své povinnosti a nevíš, co se ti děje v týmu. Nejsi ten kapitán, kterýho jsem si vybral ve třetáku.“

Tak tohle bolí, ale nedám to na sobě znát. „Zvládám to.“

„Nechci, abys to zvládal, chci, abys to udržel. Trénuju už pětadvacet let, Crawford. Já vidím vzorce. Jsi jeden z mejch nejlepších hráčů. Nedovolím ti, abys to podělal. Potřebuješ se naučit rovnováze. A flámování nesmí bejt tvoje priorita, zvlášť ne ve čtvrtým ročníku.“

„Bylo to jen pár večírků! Potřebuju se občas uvolnit. Nemělo by to na vyhoření pomáhat?“

Kouč zavrtí hlavou. „Díváš se na to špatně. Najdi si rovnováhu.“

„Takže chcete, abych vybalancoval vysokou, hokej, koučování a k tomu ještě nějaký cizí vědecký projekt? Nepřipadá vám to trochu jako protimluv?“

„Možná. Ale jen když uděláš prostor špatnejm věcem. Nezapomínej, že ses o ten trest přihlásil sám. Já bych radši netrestal, ale takový jsou pravidla. Poper se s tím, Aidene, nebo to udělám já.“

x x x

NAPOSLEDY JSEM HOLCE koupil kytku... no, nikdy.

Nejsem přeborník přes botaniku, ale tahle situace si žádá odstranění škod. Kouč mě může každou minutu podmíněčně vyhodit, takže nemám jinou možnost než *se s tím poprat*.

V květinářství mě okamžitě zahltí jen to neuvěřitelné množství kytek. Nějaký chlápek vedle mě drží velký věnec, co by se dal pěkně pověsit na dveře koleje. Vánoce byly sice před měsícem, ale nemají holky tyhle věci rády?

„Dobrej, víte, chci se někomu omluvit. Myslíte, že by se na to hodilo tohle?“

Tváří se zmateně a taky hrozně smutně. Asi se mu něco stalo. Jen pokrčí rameny a odejde k pokladně. Nechci ztrácet čas zíráním, a tak vezmu to samý co on.

Než dojdu k pokladně, Kian začne zase pro nic za nic žhavit skupinový chat.

Šlapková patrola

Kian Ishida: Právě jsem viděl vycházet z Dylanova pokoje dvě holky.

Eli Westbrook: Ten vometák!

Aiden Crawford: Tak to jsi dělal včera večer? Měli jsme jít do posilovny, D.

Sebastian Hayes: Aspoň má splněný kardio.

Eli Westbrook: Dvě kardia evidentně.

Kian Ishida: V úterý bejvám doma. Radši bych se cestou do kuchyně s nikým nepotkával.

Dylan Donovan: Nebuď nevděčnej, Ishido. Nejspíš jsou to jediný nahý holky cos viděl za poslední rok.

„Upřímnou soustrast,“ vytrhne mě ze čtení pokladník. „Hotově, nebo kartou?“

K Iona Housu dorazím s kytkami v ruce a se skvělou náladou. Z odmítnutí strach nemám, a tak kráčím po koleji se sebejistou lehkostí. Kian naštěstí ví, kde ta holka bydlí, takže jsem se nemusel ptát kouče a poslouchat jeho další kecy.

Zaťukám na dveře, jsou za nimi slyšet tlumený hlasy.

„Přisahám bohu, jestli sis zase pozvala nějakýho pitomce –“ Jakmile mě Summer uvidí, slova jí zamrznou na rtech. „Myslím, že s tím pitomcem jsem to trefila,“ zamumlá.

Usměju se. „Můžeme si promluvit?“

Obrátí oči v sloup. „Nemám čas. Nevím, co to znamená, ale nemám na to čas.“ Pokyne ke kytkám a zabouchne mi dveře před nosem.

Co to sakra...?

Nevěřicně zírám na hnědý dveře.

Zaťukám znovu. Nic se neděje.

„Ty mě to nenecháš ani vysvětlit?“ Klepám s každou uplynulou minutou hlasitěji.

Přestanu s tím, až když ty hnědý dveře otevře dost našťvaná blondýnka. „Mám hroznou kocovinu, můžeš toho laskavě nechat?“ Pak jí ruka klesne od spánku a ona si mě prohlíží pozorněji. „Aidene?“

„Ahoj Cassie.“

Cassidy Carterová je dvojče Colea, našeho obránce ze třetáku. Cole bydlí s náma, ve svojí díře ve sklepě. Cassie se u nás občas objeví a seřve ho, že svádí její kamarádky. Netušil jsem, že bydlí v Iona Housu ani že kamarádí se Summer Prestonovou.

„Co ty tady děláš?“ zeptá se.

„Přemlouvám tvou spolubydlící, aby mi odpustila.“

Dramaticky zalapá po dechu a obrátí se na Summer. „Tak *tohle* je ten kluk, co ti zruinoval projekt?“

Neslyším, co Summer odpovídá, ale jsem si docela jistej, že její projev zahrnuje slova *vocas* a *imbecil*.

„Cassie, můžu jít dál?“

„Já nevím, Aidene. Neudělals na ni zrovna nejlepší dojem,“ zašeptá.

„Já vím, a to chci právě změnit. Což se povede, jen když mě tam pus-tíš. Prosím!“ Tenhle úsměv mě dneska už jednou zradil, ale zkusím ho znovu. Cassie pootevře dveře trochu víc a já cítím v kostech vítězství.

Summer sedí na gauči s laptopem. Zvedne ke mně pohled a vzápětí střelí očima po Cassie. Ta se tváří omluvně, a místo aby mi pomohla trochu zmírnit to napětí, co visí v ovzduší, otočí se a vyběhne ze dveří.

„Spolubydlící?“ zeptám se.

Summer neodpoví. Ani se na mě nepodívá. Moje sebejistota s každou vteřinou vadne. „Můžu se ti aspoň omluvit?“

Ticho.

„No tak, Sunshine.“

Škubne hlavou tak prudce, že udělám krok dozadu.

Tohle jsem asi řekl špatně.

„Neříkej mi tak.“ Její temně planoucí hnědý oči se zavrtávají do mých tak intenzivně, až mě to děsí. Zvedne si laptop z klína, vstane a zůstane stát kousek ode mě. „Vím, že jsi kapitán a myslíš si, že by se ti lidi měli klanět, když po nich něco chceš, ale se mnou nepočítej. Je mi fuk, jestli máš teď špatný svědomí nebo ses rozhodl přestat chovat jako idiot a obrátit list. Ty ses rozhodl a já taky.“ Otevře dveře. „A teď můžeš jít. Nemusíš tady se mnou marnit svůj vzácný čas.“

Sleduju ji jako v transu. V každém slově, co na mě vyplivne, je taková vášeň, že to celý dohromady je jako koukat na napínavý představení. Na chvíli mou pozornost odvede to tenké tričko, co má na sobě, sahá jí po stehna, a zrovna když si začnu číst, co je na něm napsáno, lusknou prsty, abych se zase soustředil na její obličej. Číší z ní netrpělivost, ale já se nehýbám. Potřebuju ji, a jestli se kvůli tomu musím vypořádat s jejím vztekem, tak ať.

„Choval jsem se hrubě.“

Povytáhne obočí.

„Fajn, choval jsem se jako idiot a dlužím ti omluvu. Mrzí mě, jak jsem se předvedl u Kilnera v kanclu. Hodil to na mě a nechtěl o tom vůbec diskutovat. To není nic proti tobě ani tvému výzkumu.“

Summer stojí u otevřených dveří s kamenným výrazem. Může mě to sice stát koule, ale dojdu k ní blíž a do těch dveří trochu strčím. Její oči mě sledují, ale koleno se jí zatím nezvedá, a tak se je odvážím zavřít úplně.

„Dáš mi ještě šanci?“ poprosím ji. „Nech mě, abych ti dokázal, že nejsem takovej kretén, za jakýho mě máš.“

Podívá se na kytky v mojí ruce. Podám jí je, ale ona si je nechce vzít. „Proto jsi mi přines smuteční věnec?“

Cože? Znovu si prohlídnu ty kytky a zamrčkám na ni. Oba dva nás vyruší vrznutí dveří.

Stojí v nich holka s vykulenýma očima. „Chcete vy dva bejt sami?“

Kolik spolubydlících ještě má?

Summer si odfrkne a trochu do mě strčí, aby se mohla vrátit na gauč. „Ne.“

Její kámoška si mě prohlíží. „Tebe už jsem někde viděla. Kdepak asi?“

„To nevím, ale jsem Aiden.“ Natáhnu k ní ruku a holka vykulí oči ještě víc a potřese s ní.

„No jasně!“ celá září. „Na týhle koleji jsi celebrita, kapitáne.“

„Doufám, že v dobrým.“

„Asi jo.“ Usměje se, pak se obrátí na Summer a zřejmě jí něco naznačuje, abych to neviděl.

Summer ji ignoruje. „Můžeš jít.“ Odhání mě jako otravný dítě.

Zkusím to ještě jednou. „Jednu šanci.“

„Ne.“

Co po mně ještě chce? Nikdy jsem se o pozornost holky nemusel takhle snažit. Většinou se nemusím snažit vůbec.

„Cos jí provedl?“ zeptá se její kamarádka.

„Amaro,“ procedí Summer přes zuby a já se dívám na další mlčenlivou výměnu. Amara našpulí rty, prohlídne si mě od hlavy až k patě a pak se soucitným výrazem otevře dveře.

Když se nehýbám, maličko se usměje. „Řekla ne, fešáku.“

„No tak, Amaro. Ty si taky myslíš, že si nezasloužím ani jednu šanci napravit, co jsem podělal?“

Natáčí si na prst pramínek vlasů a její pohled se usadí na kytkách v mojí ruce. „Ty jdeš na pohřeb?“

Dívám se na ni nechápavě. „Kamže?“

„Držíš smuteční věnec. Ty se nosí na pohřby, dává se to na rakev,“ vysvětluje mi trpělivě.

Teď když se na něj konečně pořádně podívám, dojde mi, že jsem takový věnec už viděl. Tím se vysvětlují všechny ty pohledy a kondolence po cestě sem. Zkusím se rychle vzpamatovat. „Chci dát najevo, jak moc je mi to líto.“

Zasměje se a pak se zatváří zamyšleně. „Bude se ti hodit, až s tebou bude hotová.“ Na její taktní narážku jsem měl asi odejít, ale když dveře zase zavře, triumfálně se mi zvednou koutky. „Tak hodně štěstí. U toho já být nemusím,“ prohlásí a odkráčí k sobě do pokoje.

Je čas na můj plán.

Obrátím se na vzteklou holku, co schválně nahlas datluje do laptopu. S pohřebním věncem v ruce se k ní přibližuju, asi jako kdyby byla lev. Pomalu ke mně zvedne pohled a dívá se, jak jí беру laptop a pokládám ho na konferenční stůl.

„Dovol mi pomoci ti s tím projektem.“

„Nepotřebuju tvou pomoc. Můžu jít klidně za basketbalovým týmem a vzít si jejich kapitána.“

O tom nepochybuju. Byl by do ní celej žhaver, kdyby ho chtěla. Zato můj plán na odstranění škod začíná selhávat. „Udělám, cokoli budeš chtít. Chceš sedadla hned u ledu? Nebo ti dohodím někoho z kluků. Co Eli? Po Elim jdou všechny holky.“

Asi jsem na ni neudělal dojem. Zkříží si paže. „Myslíš, že ekvivalentem tvé účasti v mém výzkumu je sedět u ledu a jít na rande s tvým spoluhráčem?“

Nevinně pokrčím rameny.

„Nikdy jsem na Daltonu nebyla na hokeji a nemám to ani v plánu.“

Překvapeně trhnu hlavou, protože na Daltonu hokej přece všichni milují. Zvláště holky. Polovinu tribun u nás zabírají sesterstva. „Nemáš ráda hokej?“

„Ty jsi k tomu zrovna nepřispěl.“

„To asi proto, žes mě neviděla hrát... nebo nahoře bez.“ Můj vtip nemá kýžený efekt. Místo toho její pohled ještě víc zchladne. „Fajn, tak můžu udělat něco jinýho?“

„Marníš čas. Jsem si jistá, že se z toho u Kilnera nějak vykecáš.“

„Nedělám to kvůli němu,“ odpovím popravdě. Jde tady o vytváření rovnováhy, o to, stát za svým týmem, i když provádí voloviny. „Můžeš o tom aspoň přemýšlet?“

Zvedne bradu. „Fajn. Budu o tom přemýšlet.“

Nechci jí poskytnout důvod, aby si to zase rozmyslela, a tak se obrátím ke dveřím. „Nebudeš litovat.“

„Ještě jsem na to nekývla.“

Usměju se. „To přijde.“

5 | SUMMER

Ve dvanácti jsem začala chodit na plavání, výhradně proto, abych naštvála tátu, ale nějakým zázrakem jsem se do toho úplně zamilovala.

Mamka mě vozila na závody a táta se mě snažil nalákat novými bruslemi. Nikdy to nezabralo, ale pak jsem na ty brusle někdy zírала celé hodiny. Poslední dobou, vždycky když mi ta kyselá pachut' v puse už přijde nesnesitelná, mě chladná voda pokaždé spolehlivě přivede na jiné myšlenky.

Mehar Choprová, jedna holka ze skokanského týmu Daltonu, pro mě vypůjčila klíče od bazénu, abych tam mohla zajít kdykoli. Když nejste členem NCAA, nesmíte tam chodit, ale naštěstí pro mě jsem vloni Mehar pomohla složit závěrečnou zkoušku ze statistiky a od té doby jsme kamarádky.

S pálením v pažích a křečemi v lýtkách dokončím poslední kolečko a vylezu z bazénu, než začne odpolední nával. Převléknu se z mokrých plavek a podívám se na telefon:

Táta – dva zmeškané hovory.

Jeho jméno na displeji mě vždycky pošle na sestupnou spirálu úvah o tom, jestli jsem jen mizerná dcera, co k němu hloupě chová zbytečnou zášť, nebo jestli mám na své mlčení nárok. Poprvé mi volal už brzy ráno a doteď jsem to úspěšně ignorovala. Přečtu si zprávu od něj:

Zavolej svému tátovi, Sunshine.

Neuvědomím si, že zadržuju dech, dokud se mi nezatočí hlava. Rozhovor s ním by mi zničil jinak naprosto pohodový den, takže ignoruju i esemesku. Vysuším si vlasy a mobil začne vyzvánět tak neodbytně, že je mi jasné, kdo volá. Je jen jeden člověk, který nechápe, k čemu slouží upozornění na zmeškaný hovor.